

Δαιμονικές αδελφές οι Σειρήνες, εκμαύλιζαν με το τραγούδι τους τους ανυποψίαστους ναυτικούς, που συνεπαρμένοι άφηναν το σκάφος τους και περνούσαν στο λιβάδι όπου κάθονταν οι δαιμόνισσες. Γύρω από τις Σειρήνες υψώνονταν σωρός τα κόκαλα και τα σκεβρωμένα κορμιά των παραπλανημένων ναυτικών.

Η αναγωγή στο γνωστό μύθο γίνεται μ' αφορμή το κωμικοτραγικό «γαϊτανάκι» των δηλώσεων που ακολούθησαν τον «ανασχηματισμό» της παραπαίουσας κυβέρνησης, καθώς και αυτών που συνόδεψαν και εξακολουθούν να συνοδεύουν την αλλαγή των αντιδημαρχών των επί μέρους Δήμων του νομού μας και φυσικά την αλλαγή των αντινομαρχών στη Νομαρχία Σερρών.

Δηλώσεις που έρχονται να καταδείξουν τη σαγηνευτική δύναμη που ασκεί πάνω στους «περιοδεύοντες» πρωταγωνιστές του πολιτικού μας σκηνικού, το τραγούδι των Σειρήνων της εξουσίας.

Οι μεν (ως αποχωρήσαντες) με σκυμμένα τα κεφάλια παραδίνουν την πρόσκαιρη εξουσία τους, αφήνοντας αιχμές για πλεκτάνες που εξυφάνθηκαν σε βάρος τους. Οι δε (ως νεοεισερχόμενοι) με πρόσωπα φωτεινά από χαρά, καταλαμβάνουν με θεία συγκίνηση τις περιστρεφόμενες καρέκλες και σαν «έτοιμοι από καιρό» περιμένουν τα φλας των φωτογράφων και τα μικρόφωνα για να προβούν στις δέουσες δηλώσεις. Δηλώσεις βαρύγδουπες που καλλιεργούν φρούδες ελπίδες και προσδοκίες, στα πλαίσια βέβαια πάντα του «είθισται» και του «θεαθήναι», που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος ενός έργου που μοιάζει με «θεατρικό δρώμενο».

Ειδικότερα στην περίπτωση των Δήμων και της Νομαρχίας, η συμμετοχή σ' αυτό το «θεατρικό δρώμενο» αποκτά άλλο ενδιαφέρον, αφού η ανάθεση των πρωταγωνιστικών ρόλων, υπακούει στη λογική (την γενικώς αποδεκτή) της ανανέωσής τους, ανά διετία.

Βασικό κριτήριο της επιλογής, την οποία και επωμίζονται (κατόπιν συνεχών συσκέψεων και επαφών) οι Δήμαρχοι και ο Νομάρχης δεν αποτελεί τόσο η δεδηλωμένη ικανότητα των προτεινόμενων, όσο η διατήρηση των εσωπαραταξιακών ισορροπιών και φυσικά η «ηθική ανταμοιβή» των επιφανών.

Αυτό, όμως, που εκπλήσσει τον «θεατή» αυτού του «δρώμενου» (αν βέβαια υπάρχουν πράγματα που μπορούν ακόμη να εκπλήσσουν) είναι η άνεση με την οποία οι νέοι πρωταγωνιστές αποδέχονται το ρόλο τους. Ουδείς φαίνεται να προβληματίζεται σοβαρά για το αν μπορεί επαρκώς να ανταποκριθεί στα καθήκοντα που αναλαμβάνει, καθήκοντα που σχετίζονται με σειρά αποφάσεων ουσιαστικών και εκ των πραγμάτων δύσκολων για καίρια ζητήματα που άπτονται του δημόσιου βίου. Πολύ δε περισσότερο, τη στιγμή, που ελάχιστοι από αυτούς έχουν εντρυφήσει με σοβαρότητα στα θέματα αυτά κατά το παρελθόν.

Από ότι, λοιπόν, φαίνεται δύο τινά μπορούν να συμβαίνουν. Ή έχουμε ικανότατους διαχειριστές της εξουσίας που αναζητούν εναγωνίως το «γύρισμα του τροχού» για να το αποδείξουν και εμπράκτως, ή εντέλει πολλοί είναι αυτοί που αρέσκονται στο σαγηνευτικό τραγούδι της εξουσίας. Ευχή όλων μας είναι να ισχύει το πρώτο ενδεχόμενο, αλλά δυστυχώς η εικόνα που χρόνια τώρα προσλαμβάνουμε από την διαχείριση (δεν μιλούμε καν για τομές, ούτε για μεγάλα οράματα) των δημόσιων πραγμάτων, δεν μας έχει πείσει στο παραμικρό. Αντίθετα μάλιστα μόνον απωθητικά συμπτώματα απέναντι στην πολιτική μας έχει καλλιεργήσει.

Εκ των πραγμάτων λοιπόν, μένουμε στο δεύτερο ενδεχόμενο και αναζητούμε με ενδιαφέρον εκείνα τα στοιχεία που καθιστούν τη διαχείριση της εξουσίας τόσο δελεαστική. Εφ' όσον απορρίψουμε τα ίδια οφέλη (όχι γιατί δεν υπάρχουν, αλλά γιατί τουλάχιστον στο χώρο της αυτοδιοίκησης δεν διαπραγματευόμαστε μεγάλα οικονομικά μεγέθη) εστιάζουμε αναγκαστικά την προσοχή μας στην ικανοποίηση της φιλοδοξίας των ενδιαφερομένων. Φιλοδοξία που, κατ' αρχήν, επαρκώς ικανοποιείται μέσα από έναν θώκο εξουσίας: Συνεχής προβολή στα ΜΜΕ,

προσφωνήσεις και χαριεντισμοί σε δημόσιες εκδηλώσεις, κύρος και αναγνώριση, προσβασιμότητα σε διάφορους χώρους, κοινωνικό στάτους, κ.ά. Όμως τα παραπάνω, όσο θεμιτά και αν ακούγονται, όταν και εφόσον δεν ενδύονται από μέρους των ενδιαφερομένων και την αποδοχή του κύριου ρόλου, που είναι η άσκηση πολιτικής (η πολιτική με κεφαλαία γράμματα), εντέλει εμπίπτουν στην κατηγορία της ικανοποίησης απλώς και μόνον της μαιταιοδοξίας τους. Οπότε η όλη ιστορία γίνεται ένα παιχνίδι εντυπώσεων που διαρκεί τόσο όσο διαρκεί και η ενασχόληση με τα κοινά. Από εκεί και πέρα το απόλυτο κενό. **Ένα κενό που ζούμε ως πραγματικότητα εδώ και πολλά χρόνια. Πέραν λοιπόν της ικανοποίησης των όποιων ιδεοληπτικών καταναγκασμών ή εμμονών (που σε τελευταία ανάλυση μπορούν να ικανοποιηθούν και με άλλους τρόπους, λιγότερο ψυχοφθόρους), μήπως από κάποια στιγμή και μετά θα έπρεπε να αναδιατάξουμε κάπως αυτό το πεπαλαιωμένο και ανούσιο θεατρικό σκηνικό, διαμορφώνοντας άλλους όρους και άλλες συνθήκες περισσότερο ικανές για κάτι καλύτερο και περισσότερο ουσιαστικό;**

Όσο ρητορικό και αν ακούγεται το ερώτημα εξακολουθεί να περιμένει την έμπρακτη απάντησή μας.